

Brke si gladiš
in zadržano se nasmihaš;
kar povej:
Ogenj, železo, ročaj,
kolo, lupa, para,
električna iskra,
drezanje v atome,
pogled v vse zanke
in najtemnejše labirinte,
kar je v tebi in okoli,
pa tudi to,
da se lahko uničiš sam —
vse je uklenjeno v drobce
prastare resnice:
rojstvo in smrt sta okova življenja:
v tem loku si razpet.

Človeštvo je velik blok
neobdelanega kamna;
čas — kamnosek
kleše kip.
Veliko mora odbiti.
Ostajajo drobci pod kipom.
Tisočletja odpadajo.
Morajo,
sicer ne bo nikoli kipa.
Kaj pa z drobci pod kipom?

Hvalnica

Množica predmetov polni moje življenje.
Po njih sodim,
da napredujem,
da sem življenju kos.

V hladilnik sem shranil zamrznjena čustva,
z radijskimi valovi odganjam misli,
pred televizijskim sprejemnikom se prepričujem,
da sem sredi
zgodovinskih,
enkratnih,
mogočnih dogodkov.

Z avtomobilom lovim vsakdanja potrdila,
da živim uspešno,
uspešno, uspešno...

Nič mi ne more uiti, ha, ha!
Niti ženske!

Zvečer zaspim hitro,
da se ne bi vtihotapilo vame
morebitne podobe drugačnega življenja.
Vsi se moramo bojevati,
da se ne bi kakšna roža drznila zrasti iz betona,
da se ne bi kak dvom prikradel v naše premočrtne oči.

S hrupom motorjev, kompresorjev in avionov,
s kovinskim žvenketom,
z nerazpočenimi bombami,
z besedami, lažmi in frazami
klempempemtrilalaquaqueixambamba, ba, ba
smo prekričali pesnike hvalabogu!
Te nebodijihtreba sanjače.
Otresli smo se njihovega vpliva iz mladosti,
ko so nam v šoli
z njihovimi umotvori
hoteli zamegliti življenje.

Pri vsem tem pa še nihče ni napisal
HVALNICE MOTORJU,
temu ustvarjalcu energije.
Čudno: človekovo delo je,
pa se mu človek še ni uspel približati.

Biti preprost kakor stroj,
biti delaven kot stroj,
biti natančen kot stroj,
biti poslušen kot stroj,
biti nezahteven kot stroj,
biti — stroj
in se naslajati z uspehi, z uspehi, z uspehi:

to naj bo naš ideal.